

Tista noč, v kateri se je rodil Odrešenik, je bila jasna in mrzla. Tudi naslednje dni mraz ni popustil, zato je Jožefca in Marijo pričelo skrbeti, da bi se dete, mali Jezušček, ne prehladilo. Hlev na pašniku za Betlehemom, kjer je Jezušček zagledal luč sveta, je bil le revna pastirska staja, kamor so pastirji ob slabem vremenu zvrčali živino. Skozi slamnato streho je silil mraz, skozi špranje na stenah je pihal veter; v jasliah, kjer je ležalo dete, je primanjkovalo slame in mati Marija ni mogla dovolj zaviti svojega miljenčka.

Celo voliček in osliček, ki sta stala ob jasliah in dihala v Jezuščka, nista mogla kaj prida ogreti božjega deteta.

Česar se je mati Marija najbolj bala, se je zgodilo: nežno dete je zbolelo.

Pastirji, ki so prihajali pozdravljat novorojenca, bi mu bili radi pomagali, pa niso vedeli s čim in kako.

Marija je vsa v skrbeh dejala Jožefu: »Kje naj dobiva zdravil za bolno dete?«

Jožef pa je odgovoril:

»V mesto moram. Poprosil bom pri usmiljenih ljudeh, gotovo bodo pomagali.«

In se je odpravil.

Marija pa je medtem zavila Jezuščka v plašč, ki ga je bil podaril revni pastir, vzela dete v naročje in ga ogrevala s toploto svojega telesa.

Jožef je hodil po ulicah Betlehema. Kamorkoli je stopil, kjerkoli je poprosil, je naletel na gluha ušesa, na ledena srca.

»Za druge otroke nimamo zdravil,« so govorili nekateri; »nimamo svojih otrok dovolj, še njim nimamo kaj dati.«

Drugi spet so se norčevali iz Jožefa.

»Ali se ti blede, stavec? Ves siv, pa tako neumen! Kdo ti bo pa verjel! Vemo, kakšna zdravila bi si rad kupil za naš denar, pijanec, hahaha!«

Zalosten in potrten se je Jožef vračal proti betlehemskim poljanam.

»Ni ljubezni na svetu, ni usmiljenja,« je vzdihoval sam pri sebi. »O Bog, razsvetli srca ljudi!«

Nastal je bil tih, svetel večer. Neskončno število zvezd je gorelo na nebu kakor trepetajoči plamenčki.

Ob poti, ki je vodila iz mesta, je zagledal Jožef samotno kočo. Skozi majhno okno je dremotno svetila luč.

Jožef se je približal koči in potkal. Priletna ženica je prišla odpirat.

»Kaj želite, mož?«

»Usmiljenja iščem in ljubezni,« je odgovoril Jožef. »Bil sem v mestu, da bi dobil zdravil za bolno dete. Toda povsod so me odgnali. Sam nimam denarja, pa sem poprosil vbogajme. Pri vas pa, kakor vidim, ste sami revni...«

»O, revni smo, revni,« je vzdihnila ženica, »toda kar je v moji moči, vam rada pomagam. Stopite noter.«

Peljala ga je v nizko sobo. V skromni postelji je ležal droben deček. Svetle oči so se mu vročično svetile izpod obokanega čela.

»Tudi pri nas imamo bolnika«, je tarnala ženica. »Sin edinec mi je bolan. Pravkar sem mu bila skuhala čaja iz zdravilnih zelišč. Daj Bog, da bi mu pomagalo.«

Vzela je lonček s čajem in ga ponudila sinčku.

Potem je pristavila:

»Nekaj teh zdravilnih zelišč vam lahko odstopim za vaše dete. Kje pa stanujete, mož?«

»Za mestom, v pastirskem hlevu,« je odvrnil Jožef. »Dete, ki se je rodilo tam, je — božji sin.«

Ženici so zatrepetale roke. Ravno je podala sinčku zadnji požirek čaja in bi ji bil pri tem lonček kmalu zdrknil iz rok.

»Božji sin?« je zašepetala in se s tiho spoštljivostjo ozrla v tujca.

»Da,« je prižrdil Jožef. »Toda rodil se je kot človek in mora kot človek tudi trpeti.«

Tedajci se je zasvetila koča v prečudni svetlobi. Odnekod iz daljave so se začuli mili glasovi, angelska pesem je priplavala v sobo.

Slava Bogu na višavah,

ljubezen in mir na zemlji ljudem ...

Bolnemu dečku se je pričel jasiti obraz, smehljal mu je zaigral krog ust,

počasi se je dvignil, planil iz postelje in zaklical:

»Mamica, zdrav sem!

Vdova je objela sinčka in se v nezimernem veselju zgrudila pred Jožefom na kolena.

»Zahvaljen ...«

»Ne jaz,« se je branil Jožef, »tvoja vera in ljubezen sta ti ozdravila sinčka.«

Nato se je Jožef poslovil. Z njim sta se odpravila tudi vdova in njen sinček.

»Sama deteneseva zdravilnih zelišč božjemu detetu,« je hitela praviti hvaležna ženica.

A Jezuščku ni bilo treba teh zdravil.

Ko so Jožef, ženica in njen sinček prispeli do hleva, so našli tam zbrane pastirje s svojimi družinami. Klečali so okrog jasli in prepevali.

V jaslih je ležal Jezušček in sladko spal. Nad njim se je vsa srečna sklanjala Marija.

Topla ljubezen revnih pastirjev je ogrela dete, sočutje usmiljenih src je bilo za Jezuška najboljšo zdravilo.

Božič je postal praznik miru, ljubezni in odpuščanja.

Za vas, otroci, za vse blage ljudi in za vesoljni svet!

Sвета noč 1934

Zvezde srebrne,
mesec blesteči:
Kaj nam oznanjate
v noči božični
letos o sreči?

Ni še zaceljena
v dušah nam rana,
narodu našemu
v dnevih bolesti,
tuge zadana ...

Vendar, o zvezde,
če nam poveste,
da se spet v sončnih
žarkih okopljejo
mračne nam ceste,

bomo vsi srečni,
vedri in močni,
z radostjo v srcih
glasno zapeli
spev svetonočni!

B. V. Radoš